

1.1.2022

מחשבות בעקבות ORLEOR של מירב דגן וסופי

יש איזו שאלה מוסרית שעולה כשאת מגיעה לצפות במופע שבו אחת הפרפורמיות היא תינוקת בת שמונה חודשים. אבל, אנחנו חיים בעולם שבו אנשים משדרים את ההורות שלהם דרך רשתות חברתיות ומפיצים לכל עבר תמונות וסרטונים של הילדים. עולם שבו לפעמים אני מזהה ילדים ברחוב, יודעת איך הם שרים / בוכים / רוקדים על אף שאין לי כל קשר לחיים שלהם. בעולם כזה, האפשרות לקנות כרטיס ולקבל הזמנה לצפות בפיסת אמהות, בתוך מרחב ממשי, חשוף, נטול חציצות ופילטרים מרגישה ייחודית ובעלת ערך.

במופע הזה אנחנו עדים במשך שעה קלה לכוריאוגרפיה של יחסי אם ובת, אשה ותינוקת. מירב, היא רקדנית, פרפורמטית ויוצרת ותיקה, כמעט מתבקש שהאמהות שלה תקבל נוכחות על במה. אבל כשחושבים על זה, הקשר בין אמהות לבין פרפורמנס מתקיים בעל כורחו גם אצל אלו שאינן עוסקות כלל בתחום. הרי אמהות היא סוג של מופע. ובמופע הזה הראשונות לעלות לבמה הן אנו, הנשים. עם גוף ששינה צורה, בטן שהתרחבה והליכה קצת משונה. הפנסים נדלקים ועיני הקהל נשואות אלינו בציפיה דרוכה.

בישראל אפשר להרחיב את האנלוגיה ולומר שזהו מופע משך, אינטראקטיבי, עם השתתפות קהל. מופע חינמי, פתוח לכלל הציבור... כשמצטרפים אלינו לבמה התינוקות, בני או בנות הזוג, נוספות למופע עוד שכבות של סאונד, מגיעים רגעי קיצון של צחוק, בכי, הרמוניה וכאוס ובדיוק כשאנחנו חושבים שנתנו את כל מה שיש לנו, ושנחנו מוכנות לרדת מהבמה, אנחנו נזכרות שבמופע הזה, הקהל לא הולך לשום מקום. יחד עם איזו נוכחות תמידית של קהל, הורות לעיתים מביאה איתה חוויה של בדידות, שכן הרבה רגעים, גם כאלה שהיו ראויים לקבל הכרה, מתרחשים דווקא באזורים החשוכים של הבמה.

ORLEOR מציע לנו להסתכל על הכוריאוגרפיה האמהית בשלביה הראשונים שלה. השלב שבו המתח בין סימביוזה ונפרדות בולט במיוחד. אנו זוכות לצפות בקשר הזה מצטמצם ונפתח לנגד עינינו; לרגעים נראה שמדובר ביחידה אחת, הגופים מעורבבים זה בזה אין התחלה ואין קצה. וברגעים אחרים יש פתאום שתיים, אינדיבידואליות, כל אחת בגופה שלה בתנועה שלה. על פניו, מירב, האמא, היא 'היודעת' מבין השתיים את שעומד להתרחש - היא מחליטה על המהלך הפרפורמטיבי (ה score) והיא פועלת בתוך מבנה ברור. סופי, התינוקת, כביכול, פסיבית, בתפקיד המגיבה. אבל, העבודה לאט לאט חושפת את הדיאלוג הרגיש והעדין המתקיים בין השתיים ואנחנו עדות לאופן שבו סופי, בתגובותיה ובחירותיה משפיעה ומכריעה גם היא את מהלך המופע. זהו ניסוי כוריאוגרפי מרתק, שנותן מקום של כבוד לקשר החד פעמי הזה, ומכניס הרבה פואטיקה וקסם לכל רגע ורגע של מופע האמהות.

